

Falklandje

Toen ik wakker werd hoorde ik het al, de storm loeide om het huis.

Het was herfst 1943 en ik moest weer, zoals elke dag, van De Rijk op de fiets naar Alkmaar naar de HBS. Het zou weer een zware tocht worden met die zuidwesterstorm. Na het ontbijt trok ik mijn regenpijpen aan en stapte, het was nog donker, op mijn fiets.

Door De Rijk en Graft heen ging nog wel tussen de beschuttende huizen. In Graft rechtsaf, over de brug, en dan langs de dijk van de kleine Sapmeer was geen enkel probleem met de storm nu in de rug. En ook van Noordeinde naar Grootschermer ging wat je noemt voor de wind, ook al bood die dijk geen enkele beschutting.

In Grootschermer zo snel mogelijk het dorp in en dan langs al die bekende punten naar het noorden. Langs de school, Café Van Truijen, de houtopslag van Heijnis en dan even wuiven naar de voor het zijraam ontbijtende familie van bakker Jonker. Langs Ora et Labora om dan de brug over te gaan en de diepe Schermer in te duiken. Nu werd het menens.

Op de trappers staande nam ik het eerste stuk van de route, waar helaas alleen maar aan de lijkant van de wind de boerderij van Posch stond. Van enige luwte was dus geen sprake.

Dan de slinger tegen de Schermerringdijk op en dan kwam het ergste. Hier kwam de storm in volle hevigheid uit de richting Driehuizen aanwaaien. De weg was daarbij spekglad van de aangekoekte natte klei, die met de door paarden getrokken karren met kool of aardappelen achtergelaten was. Het evenwicht bewaren was praktisch onmogelijk en dus betekende het: lopen met een fiets aan de hand, waar de storm ook volop vat had. Daarbij kon ik dan ook een hier en daar van een kar gevallen witte kool of wat aardappelen oppikken. Een dankbare aanvulling op het toch al niet overdadige rantsoen eten in die tijd.

Eindelijk de afslag van de Meningsweerweg, ook kaal, maar nu weer met de wind in de rug in sneltreinvaart naar de Noordervaart. Stompetoren gaf dan weer de nodige beschutting tot aan de melkfabriek Neerlandia. Dan was het van boerderij naar boerderij fietsen om steeds zo te profiteren van de windvang. Langs de Drie Koningshoofden tot eindelijk de Omval bereikt werd. Dan was Alkmaar niet ver meer. In Alkmaar zelf over de vlotbrug en dan richting zuidoost door de stad naar de Vondelschool waar de HBS toen tijdelijk was ondergebracht.

Ik had dan de hele morgen nodig om weer bij te komen en op te drogen. Maar de les van de Nederlandse leraar Har Scheepens deed me dan veel van de geleden ellende vergeten. Vooral als hij het had over de korte impressies die Herman Heijermans onder de schuilnaam Samuel Falkland schreef. Wat inspirerend waren die beschrijvingen van alledaagse gebeurtenissen! Ik had toen maar één wens: zelf ooit zulke Falklandjes te kunnen schrijven!

Zo iets als dit verhaaltje.